

Lasītājs jautā

(Turpinājums no 7. lpp.)

sāk svinēt Adventu un pieminēt sava Kunga Kristus otro atnākšanu, rotājumi un reklāmas veikalui logos un mediju apmaksātās un skaļās balsis vēsta: "Pasaules lielākā kunga un valdnieka Mamona svētki jau ir klāti. Dāvanu pirkšana ir sākusies – sagatavojiet macīņus un steidzieties pirkst!"

Mt 6:2–4 Kristus mums saka zīmīgus vārdus: "Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad neliec to izbāzūnēt savā priekšā, kā liekuļi to dara sinagogās un ielās, lai jaudis tos godinātu. Patiesi Es jums saku: tiem jau

ir sava alga. Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara, tā ka tava dāvana paliek aplēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenibā, tev to atmaksās." Miras Nikolajs bija ievērojams ar to, ka labi izprata šo Kristus pamācību. Viņa labdarība nebija ierobežota ne ar 6., ne ar 25. decembri. Bīskaps Nikolajs bagātīgi izdalīja savu palīdzību, kam tā bija vajadzīga, pats palikdams nemanāms un kalpodams tuvākajiem saskaņā ar Kristus pamācību: "Tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara".

Ir ne tikai labi, bet arī nepieciešami, ka

mēs pieminam savus tuvākos, rūpējamies un gādājam par viņiem. Kristus mūs aicina parādīt savu mīlestību darbos, kā Viņš mūs ir mīlējis, tā arī mēs lai mīlam viens otru. Un ne jau tikai 25. decembrī, bet gan ik dienas. Un nav lielākas dāvanas, kādu mēs varētu pasniegt viens otram, kā tā, ko Kristus mums ir devis, – labo vēsti par grēku piedošanu un mūžīgo dzīvību kopā ar mūsu Kungu. To pieminēsim ik brīdi, to ik dienas dosim tālāk arī mūsu mīlājiem un tā pagodināsim mūsu Kungu par Viņa devumu.

EDĀ

Tā mūs pamāca Mārtiņš Luters

Par Kristus Dzimšanu

Dieva žēlsirdība ir kā debesis, kas vienmēr stipri stāv pāri pār mums. Zem šī jumta mēs esam droši, lai kur būdami.

Mēs nevaram tuvoties nevienam citam Dievam kā Tam, kas ir Cilvēkā, kurš nāca no debesīm. Es iesāku pie silītes.

Ir kādi no mums, kas domā: "Ak, ja tikai es tur būtu bijis! Es gan mācētu palīdzēt Bērnīnam! Es mazgātu Viņa autīus! Cik laimīgs gan es būtu, kopā ar ganiem redzot Kungu guļam siltē!"

Jā, mēs varētu gan! Tā mēs sakām tāpēc, ka zinām, cik liels Kristus ir. Bet tajā laikā mēs būtu tādi paši Bētlemes ļautinji...

Sludinājumi

**Uz draudzes eglīti, tāpat kā
cītus gadus, pulcēsimies 26.
decembrī plkst. 18.00 Mežciema
pamatiskolas zālē.
Visi ir Joti gaidīti!
Lūdzam ķemt līdzi grozījus.**

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Bikernieku 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

Redaktore: Eva Lūse

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

2005. gada decembris

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 7

2005. gada decembris

ŽĒLASTĪBAS SAULE

Adventa laikā mēs katrā dievkalpojumā dziedājām: "Kungs Jēzu, debess Auseklī, Tu bēdās nāc mūs apraudzīt..". Šī dziesma mums atgādina, ka tik ilgi, kamēr mēs vēl gan dzīvojam žēlastības saules apmirdzētā dienā, par kuru apustulis raksta: "Dievs saka: labvēlīgā laikā Es tevi paklausīju un pestīšanas dienā Es tev palīdzēju. – Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena." (2. Kor. 2:6) Kristus ir dzimis, un žēlastības saule ir atspīdējusi mums visiem. Tā bagātīgi izlej savu Evaņģēlija gaismu pār šo pasauli un dara tumsas nomāktus grēciniekus par Dieva draugiem un bērniem. Tikai šajā Evaņģēlija gaismā var iznīkt bezdievība un pasaulgās iekāres, kas mūs pakļauj mūžīgām Dieva dusmām. Un tikai šajā Evaņģēlija gaismā zeme, t. i., cilvēks, var izdot Dievam tīkamus un pieņemamus augļus – saprātīgumu, taisnību un dievbijību. Tā Dievs ar sava Dēla svētās dzimšanas, ciešanu, nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas augļiem caur Evaņģēlija vārdu un svētajiem sakramentiem mūs šajā pestīšanas dienā audzina un uztur līdz apsolītajam svētlaimības cerības piepildījumam.

Šī augstā dāvana ir iedota tā, ka to var saņemt ikviens cilvēks, tāpēc arī apustulis saka: "Ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem." Tātad, visupirms, žēlastība ir atspīdējusi. Tas nozīmē, ka žēlastība kļuvusi skaidri un spozi redzama kā saule, kas rīta ausmā izlej savu gaismu pār visu zemi un spozi spīd visu dienu, un, pat ja mākoņi, kas aizsedz zemi, var kādu laiku aplēpt šo sauli, tā ka cīlveki apmulst un malīdas,

"Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šīnī laikā, gaidīdamī svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības a t s p ī d ē s a n u .
(Tit. 2:11-13)

Jūsu Aleksandrs Bīte

BIKERU EVANGĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

Dievkalpojumi
svētdienās 10:00
otrdienās 7:00

Dievkalpojumi Kristus
Dzimšanas svētkos
24. decembrī plkst. 18.00
25. decembrī plkst. 10.00

Jaungada rītā
1. janvārī plkst. 10.00

Bībeles stundas
trešdienās 18:00

Katehēzes pirmdienās 18:00 vai sestdienās 9:00
Lūdzam ķemt vērā, ka
24. un 31. decembrī
catehēzes nenotiks.

Pieņemšana pie draudzes mācītāja
pirmdienās 17:00 - 18:00
trešdienās 17:00 - 18:00

Tuvākas uzziņas pie draudzes mācītāja
Aleksandra Bītes
Tālr. baznīcā: 7702517
Tālr. mājās: 7537229

Vēstījums 2006. gada Ziemsvētkos

Gods Dievam augstībā un miers virs zemes cilvēkiem, uz ko Dievam labs prāts! Sirsnīgi sveicinu Ziemsvētkos visus mūsu Evaņģēliski luteriskās baznīcas mācītājus, darbiniekus un draudžu locekļus, it īpaši tos, kas ir uzticīgi Kristum un savai draudzei ikdienā. Jūs esat kā vecākais dēls Jēzus līdzībā, kam tēvs saka – dēls, tu vienmēr esi bijis pie manis. Būt vienmēr Tēva namā ir labā daļa, vislabākais pasaulē. Svētīti un laimīgi jūs esat!

Bet Ziemsvētku vakars brīnumaini atved uz dievnamu tik dažādus ļaudis, un katrs kaut ko atrod sev. Man šķiet, tas ir tādēļ, ka Ziemsvētkos Dievs visradikālākajā veidā īstenoja savu vēlēšanos mums tuvoties. Viņš tapa cilvēks, Viņš kļuva par vienu no mums. Vai ne tādēļ mēs dodamies uz baznīcu, ka apzināti vai intuitīvi atsaucamies Dieva ilgām būt mums tuvu?

Kas mums no tā, ka Kristus ir dzimis, ka Dievs tapa cilvēks? Bībelē teikts: "Mums nav tāds augstais priesteris, kas nespētu just līdzi mūsu vājībām, bet tāds, kas visās lietās kārdināts tāpat kā mēs."ⁱ Piedzīmis pasaulē un dzīvojis mūsu dzīvi, Dievs pazīst mūs cauraurēm. Viņš zina, kas mums jāpiedzīvo. Viņš zina, cik daudz mēs spējam un cik ļoti daudz nespējam. Tieši tādēļ, ka Dievs zina, kādi radījumi esam, Viņš Kristū paveica visu, kas vajadzīgs mūsu dvēseles pestīšanai, lai mēs, kas Kristum ticam, dzīvotu mūžīgi.

Dievs mūs mīl nevis neskatoties uz to, kādi esam, bet redzot, kādi esam – mīl par spīti visam. Tieši tādēļ Svētajos Rakstos atrodam pamudinājumu tuvoties Dievam bez bailēm un ar paļāvību, jo Ziemsvētku Bērnā mums ir dota iespēja bez bailēm pieiet pie žēlastības troņa un atrast apžēlošanu un palīdzību īstajā laikā.ⁱⁱ

Ko Jēzus grib no mums pretī par savu dzimšanu, darbu, ciešanām un paklausību līdz krusta nāvei? Kas būtu tāds, ko Kristus nevar pats, bet ko Viņš grib no tevis? Tikai vienu lietu, ko Viņam nevar dot neviens cits – tavu draudzību. Lai Tu viņam uzticies un ļauj Viņam veidot tavu dzīvi. Un arī brīzos, kad šķiet, ka draudzība ar Jēzu no tevis prasa pārāk daudz, uzticēties Viņa solījumam – mans jūgs ir patīkams un nasta vieglā.ⁱⁱⁱ Tuvoties bez bailēm un ar paļāvību.

"Tuvojieties Dievam, un Viņš tuvosies

jums," saka apustulis Jēkabs.^{iv} Ziemsvētku prieks ir tuvošanās prieks. Jēzū Kristū Dievs tuvojas mums, un mēs steidzamies Viņam pretī. Taču to darīt ir nevis tikai Ziemsvētku vakara, bet visas dzīves saturs. Tuvošimies Dievam savā ikdienā. Apcerēsim savu dzimšanu kopsakarā ar Kristus dzimšanu, savu dzīvi kopsakarā ar Viņa dzīvi, un mēs atradīsim paši sevi, savas esības jēgu, mērķi un piepildījumu. "Nāciet pie manis visi," saka Jēzus. "Kas pie manis nāk, to es tik tiešām neatstumšu."^v Un vai zināt, kādēļ, vēl tuvoties Dievam? Jo tuvāk Dievam, jo skaistāk... Lai Dievs mūs visus svētī, un lai mēs esam Viņam ļoti tuvu! Svētītus un gaišus Ziemsvētkus!

+ Jānis Vanags,
Arhibīskaps

i Ebr. 4:15
ii Ef. 3:12, Ebr. 4:16
iii Mt. 11:30
iv Jēk. 4:8
v Jn. 6:37

AR DIVRITENI BAZNĪCĀ

Maija Krēslīna

Mēs turpinām apzināt mūsu draudzes vēsturi un arī intervēt cilvēkus, kas varētu dot dzīvu liecību par tās aizgājušajiem gadiem. Šodien mūsu saruna ar mācītāju Uldi Rožkalnu. Viņš kopš 1984. gada kalpo Rīgas Sv. Marka draudzē. Tā ir neliela draudze, kurai pat nav sava dievnama un kura pulcējas kādā Pārdaugavas dzīvoklī. Taču daudzi Biķeru draudzes locekļi labi pazīst šo mācītāju, jo viņam ir vēl kāda otra – tā sauktā "Radio draudze", kuru katru nedēļu pulcīna Kristīgais radio. Mācītājs U. Rožkalns laipni piekrita dalīties savās atmiņās par mūsu draudzes vēstures ļoti sarežģītu, bet reizē arī interesantu laiku.

Kādas atmiņas Jums saistās ar Biķeru baznīcu?

Intervijā laikrakstam "Latvijas Luterānis" (1997. gada 31. janvārī. – Red. piez.) jau mazliet stāstīju par Biķeru baznīcu. Man bija apmēram piecpadsmit gadi, kad ievēroju Biķeru baznīcu. Vispirms baznīca man "iekritā acīs", bet es nezināju, ka vēlāk tā iekritīs arī manā sirdī. Kaut arī es biju tāds ne pārāk laimīgs pusaudzis ar dažādām veselības problēmām un bieži arī ar dvēseles nomāktību, es kaut ko tomēr varēju – tūri labi braucu ar divriteni. Dzīvoju meža otrā pusē, Lielvārdes ielā. Vēl pusaudža gados es šād un tad braucu ar velosipēdu gar Biķeru baznīcu un dažkārt domāju – ko gan tajā baznīcā dara? Vai viņi tur ir laimīgi, vai ir apmierināti, ko viņi tur meklē, un kas tur vispār notiek?

Ievēroju, ka sestdienu vakaros, tā ap pieciem, piestāj autobuss, no kura izkāpj cilvēki un kāpj kalnā. Tur tieši bija pietura. Manā uztverē – vecīši un vecenītes rāpās kalnā, un man tas likās pat mazliet smiekīgi, kaut kur pat muļķīgi.

Kad tas notika, ap kuru gadu?

Jāsāk rēķināt – ja man tagad ir piecdesmit seši gadi, tad toreiz man bija kādi piecpadsmit. Rēķiniet pati, man matemātikā bija trīs ar mīnusu. (Smejas.)

(Turpinājums 4. lpp.)

Intervija

Draudzes dzīve

(Turpinājums no 6. lpp.)

nav jāgaida. Manuprāt, varētu vienīgi nogaidīt ar piedošanas pasludinājumu – līdz tā tiek lūgta. Aldis sacīja, ka, ar savu piedošanu steidzoties notikumiem pa priekšu, mēs varam kādu aizvainot. Mēs varam arī kļūdīties, un tad mūsu piedošana izskanēs kā pārmetums par grēku, kurā otra puse nemaz savu vainu neapzinās. "Piedošana ir mūsu pašu grēcīguma apzināšanās un sevis pāraudzināšana," – tā Ilmārs. Bet pasludināt mēs varam ne tikai ar vārdiem; arī ar saviem darbiem mēs varam nest un dot tālāk Dieva mīlestību, – piebilst Guntars, ilustrējot savu domu ar žurnālā izmantoto salīdzinājumu par dāvanu kravu, kas uzticēta kādam cilvēkam izdalīšanai, nevis izvērtēšanai, kurš būtu tās vairāk pelnījis. Tad mūsu piedošana bez nosacījumiem ir kā Evaņģēlija pasludinājums, kas var mainīt otru cilvēka sirdi. Protams, ikvienam no mums var būt

nācies sastapties ar noraidījumu un atgrūšanu, bet cik gan mēs novērtējam to, ka Kristus ir mums piedevis?

Runātais raisīja nopietnas pārdomas, un, kā sacīja Ilmārs, "var redzēt, ka šī tēma visiem deg iekšā."

Vēlāk, vakara gaitā, diskusija vēlreiz atgriezās pie jau pārrunātā gadījuma par zagļa ielaušanos. Tika minēts piemērs no Viktora Igo romāna "Nožēlojamie", kurā izbēgušais cietumnieks Žans Valžans apzog priesteri, kas viņam bija devis naktsmājas. Kad apzagtais viņam piedod un vēlreiz nesavīgi sniedz palīdzību, tas pilnīgi izmaiņa noziedznieka sirdi. Vai tas nozīmētu, ka mums vienmēr būtu jābūt tik pretimnākošiem un, kā minēja Kaspars, "ja kāds tev uz ielas atjēm maku, vēl arī bankas PIN kods jāiedod līdzi"? Vai tā mēs spēsim izmainīt pasauli un pāraudzināt visus ļaunos par labiem?

Jānis: "Te nav ko pieminēt Igo vai

Lasītājs jautā

ZIEMASSVĒTKU DĀVANAS

Katrā gadu 25. decembrī mēs svinam Kristus dzimšanas svētkus – Ziemassvētkus, un visi cilvēki, arī neticīgie, dāvina viens otram dāvanas, tā ka veikalos valda īsts iepirkšanās trakums. Citos baznīcas svētkos (piem., Lieldienās vai Vasarasvētkos) tas taču tā nenotiek. Vai šai Ziemassvētku apdāvināšanās tradīcijai ir kāds tiešs sakars ar baznīcu vai arī tas ir veikalnieku izgudrojums?

Atbild Guntars Baikovs

Sākumā daži vārdi par pašu svinību datumu. Ir skaidrs, ka Kristus pilnīgi noteikti nav dzimis 25. decembrī, proti, ziemā. Mēs lasām Lk. 2:8 "Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lupus". Kā noprotam, laiks ir bijis pietiekami silts, lai gani ar lopiem atrastos zem klajas debess. Lai arī Palestīnā nav tādu ziemu kā pie mums, Latvijā, tomēr arī tur decembrī ganāmpulkai netiek pa nakti atstāti laukā. Baznīctēvu rakstos tiek minēti dažādi iespējamie Kristus dzimšanas datumi, pārsvārā – pavasara mēnešos, tomēr skaidru un neapstrīdamu liecību nav.

Senbaznīcā līdz 4. gadsimtam 25. decembrī Kristus dzimšana netika svinēta. Līdz pat 4. gs. sākumam kristīgās ticības sekotāji ik pa laikam tika pakļauti vajāšanām, liturgiskais gads, kādu mēs to pazīstam, vēl nepastāvēja. Tikai no 4. gs. sākuma, kad imperators Konstantīns Lielais oficiāli akceptēja kristību, sākās straujš liturgisko tradīciju uzplaukums. Ir vairāki uzskati par to, kāpēc Kristus dzimšanas dienu nolēma svinēt tieši 25. decembrī jeb ziemas saulgriežos.

Dažādi svētki dažādās kultūrās ziemas saulgriežos tika svinēti jau ilgi pirms Kristus dzimšanas. Ir saglabājušas liecības, ka jau senajās Babilonijas un Ēģiptes kultūrās ir rīkoti ziemas vidus svētki, tāpat

Lāgerlēvu! Kad Mozus pie Sinaja slacīja altāri un jūdus ar asinīm, tas nebija mīlīgs rituāls. Skaidrs, ka viss sastāv no mūsu savstarpējām ikdienas attiecībām, bet mēs te pārāk aizejam sīkumos."

Guntars secina, ka mēs vēlamies sagaidīt pilnu ciklu: nodarijums, atgriešanās, lūgšana, piedošana. Mums, protams, gribas, lai taisnība uzvar, tomēr jārēķinās ar to, ka, ja mēs piedosim, tā nav garantija, ka visi cilvēki atgriežīsies; mums nav dots tāds apsolījums.

Vēl daudz un ilgi mēs runājām un domājām, gan atgriežoties pie žurnāla un kristīgās mācības, gan iztirzājot citus savstarpējo attiecību jautājumiem. Diktofona kasete jau bija pierunāta pilna – tajā vairs nebija vietas, kur rakstīt, bet mēs vēl spriedām un spriedām... Un arī vēl mājupceļā ikvienam bija ko pārdomāt. BDA

(tagadējā Turcija), kalpoja bīskaps Nikolajs. Viņš esot bijis dedzīgs ticības aizstāvis un pirmā kristīgās baznīcas vispārējā koncila dalībnieks, kurš aktīvi cīnījies pret Aleksandrijas bīskapa Ārija izplatītājām maldu mācībām, Nikolajs arī labi izpratis mūsu Kunga pamācības par dāvanu došanu: "Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara." Bīskapa slava tika tālu izdaudzināta, un pēc nāves viņš tika iecelts svēto kārtā un tam tika piešķirta īpaša piemiņas diena svēto kalendārā – 6. decembris. Nu Sv. Nikolaju uzskatīja par bārenu un jūrnieku (citviet arī par juristu un ceļotāju) aizstāvi, un 6. decembris kļuva par dāvanu došanas un labdarības svētkiem.

Reformācijas laikā svēto kults evaņģēliskajās zemēs panīka, tomēr Sv. Nikolajs ar vārdu Sinterklass saglabājās kā dāvanu devēja paraugs Holandē. Kad holandiešu emigranti 18. gs. pārceļoja uz Ameriku, Nujorkā Sinterklasu sāka saukt par Santa Klausu. 19. gs. sākumā vairāku pazīstamu literātu darbu ietekmē tika radīts pavisam jauns Santa Klausu tēls – mazs vīriņš, kurš Ziemassvētku vakārā atbrauc pa gaisu ar briežiem, ielien pa skursteni un labajiem bēriem atnes dāvanas. Un jau 19. gadsimta beigās Amerikas lielveikali bija pilni ar Santa Klausiem, kuri pievilināja dāvanas gribōšos bērnus un viņu vecākus. Un, kā tas labi redzams, tad 20. gs. šī Ziemassvētku dāvināšanas tradīcija nostiprinājās visā pasaulē un ieguva savu galīgo formu komplektā ar lielajām Ziemassvētku izpārdošanām. Tā nu mūsdienās, jau labu laiku, pirms kristieši

(Turpinājums 8. lpp.)

Draudzes dzīve

ATZINĀM BAGĀTĀKI

Laila Čakare

30. novembrī notika jau par tradicionālu kļuvusī mūsu draudzes *Lasītāju kluba* sanāksme. Kā aizvien tā notika Bībeles stundas laikā, un šoreiz to vadīja mūsu evanģēlists Guntars Baikovs. Viņš pats *klubiņā* piedalījās pirmo reizi un uzreiz pamanīja divas būtiskas atšķirības no Bībeles stundas: 1) bagātīgi klāts galds, jo katrs nēm līdzi kādu cienastu; 2) lielākā daļa klātesošo ir izlasījuši kādu konkrētu grāmatu vai žurnālu.

Šoreiz diskusiju tēma bija *piedošana* – kā tā atklāta un risināta žurnāla "Dzīvības Vārds" 20. laidenā. Tēmas ievadā Guntars minēja vairākas nozīmīgas lietas šī jēdzienā izpratnei: 1) piedošana ir nedalāmi saistīta ar pestīšanu, jo Dieva piedošana, kas vērsta uz mums, cilvēkiem, ir mūsu grēku piedošana; 2) piedošanas cēlonis ir Dieva mīlestība pret mums; 3) piedošana nav skatāma šauri un atrauti no visa kristīgās mācības kopuma, jo tā ir viena no Dieva radīšanas un pestīšanas plāna sastāvdaļām; piedošana ir veids, kā mēs varam tikt atkal savienoti ar mūsu Kungu; Dieva piedošana dod mums mierīgu prātu un drošu sirdi, gaidot uz Kristus otro atnāšanu, un rāda, ka Dievam ir uz mums labs prāts.

Gandrīz uzreiz izraisījās diskusijas par to, kā piedošana izpaužas mūsu ikdienas dzīvē, jo, kā bilda Kaspars, "teorijā vairāk vai mazāk mēs visi esam diezgan spēcīgi". Mēs taču zinām, ka Svētie Raksti pavēl piedot un pagriezt otru vaigu, bet – vai tas nozīmē, ka iekaustīt un padzīt zagli, kurš naktī ielauzies tavā mājā, būtu kristieša necienīga rīcība?

Guntars, atbildot uz šo jautājumu, atgādināja, ka Dievs ir devis zobena varu valstij sabiedriskās kārtības uzturēšanai. Bet, ja nu kāda sabiedrības daļa tiek apdraudēta, proti, notiek uzbrukums mums pašam, mūsu tuviniekiem vai mūsu namam, tad arī mūsu kristieša pienākums ir aizstāvēt sabiedrisko kārtību. Tad tas vairs nav jautājums par piedošanu, bet gan par to, ka arī ikviens cilvēks ir sabiedrības daļa, un, aizstāvot sabiedrību, viņš ir zobena varas nesējs.

Vai tādā gadījumā netiek pārkāpts bauslis "Tev nebūs nokaut!", vai valsts, realizējot zobena varu, nepārkāpj šo Dieva bausli?

Guntars: "Bauslis aizliedz slepkavību, bet prasība uzturēt laicīgo kārtību arī ir Dieva dota, tāpat kā instrumenti, ko Dievs piešķir kārtības uzturēšanai, – līdz pat nāvessodam."

Vai vispār pastāv tāda piedošanas teorija un piedošanas prakse? Vai mēs tās varam nošķirt un nodalīt? Guntars, atsaucoties uz žurnāla "Dzīvības Vārds" autora nostāju, norādīja, ka piedošana ir "loti praktiska lieta". Mēs nemēdzam analizēt piedošanas procesu, bet piedošana loti konkrēti parādās mūsu un Dieva attiecībās; tās dēļ mēs varam mierīgi šeit sēdēt kopā, nebaudoties no Kristus otrās

atnāšanas un mūsu stāšanās Soņa krēsla priekšā. Savukārt cilvēku, īpaši kristiešu, savstarpējās attiecībās tā saukto teoriju un praksi cieši saista lūgšana "Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekim".

Guntars: "Dievs pirms mūs ir mīlējis un pirmsmās savu mīlestību izrādījis, piedodams visus mūsu grēkus. Dievs mums ir piedevis pilnīgi un bez kādiem nosacījumiem, un Viņš sagaida, lai arī mēs tādā pašā beznosacījumu veidā piedotu saviem tuvākajiem. Ar šo lūgšanu mēs piesaucam Dievu par tiesnesi, lai viņš izspriež, vai mēs tā darām, kā mēs to gribētu un kā vajadzētu." Žurnāla autors to ilustrē ar pārdomām par Jēzus stāstīto līdzību par diviem parādniekiem.

Gandrīz katram no klātesošajiem bija savs dzīļi sāpīgs un personisks stāsts par to, kā Dieva vārds ir mācījis un devis spēku piedot. Protams, ne jau visi stāsti tika izstāstīti šajā vakarā, taču tie mudināja domāt un izvērtēt, meklēt atbildes un risinājumus.

Cik tālu mums ir jānāk pretī un jāpiedod? Arī apustuli Pēteri mocīja jautājums: "Cikkārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septīnas reizes?" (Mt. 18:21) Bet Jēzus ir mācījis: "Un, ja viņš grēko pret tevi septīnas reizes dienā un septīnas reizes nāk pie tevis un saka: man ir ūzis, – piedod vijam." (Lk. 17:4) Tomēr var būt arī situācija, kad cilvēks, kas pret mums ir grēkojis, nekādu piedošanu nelūdz, jo nemaz neapzinās, ka ir darījis ko sliktu. Arī žurnālā ir runa par to, ko darīt šādā situācijā. – Ir jāpiedod arī tad, ja neko nelūdz. Ne jau vienmēr tas jāizsaka skaļi, īpaši tad, ja otra puse neapzinās, ko ir nodarījusi. Vai ir jāsagaida vismaz atvainošanās? Lai piedotu, atvainošanās

(Turpinājums 7. lpp.)

Kristības, iesvētības

4. decembrī mūsu dievnāmā tika kristīta divus mēnešus vecā Gundega Guna Reinika. Mazā meitiņa ir mūsu brāļa un mājas Mārtiņa un Evijas Reiniku otrs bērniņš.

Pēc kristību dievkalpojuma jautāts, kuri ir tie vārdi, kas šķiet visvairāk pārdomājami, Mārtiņš runā par vecāku pienākumu:

Domāju par to, ka vecāku pienākums ir virzīt bērnu pie Dieva vārda. Vecāki ir tās rokas un kājas, kas bērnu virza uz kristīgo ticību. Tas ir loti svarīgs pienākums un attiecas tieši uz mani.

Un no Dieva mazajai meitiņai visvairāk gribētos izlūgties pazemību un Dieva mīlestību, protams, arī veselību un ģimenisku mieru.

Kristību un iesvētību dievkalpojums mūsu baznīcā notika arī 18. decembrī. Tosvētdien kristīti tika divi mazi bērniņi Kitija Bērziņa un Roberts Heidemanis. Kristīta un iesvētīta tika Irēna Viļumsone un Marta Nesterova, bet tikai iesvētīta – Agnese Sekste.

Agnese ir mūsu brāļa un mājas Andra un Solvitas meita. Agnesei ir 17 gadu, un viņa ir kristīta pirms 15 gadiem, bet šo notikumu savā dzīvē viņa vairs neatceras.

Reiniku ģimene

Agnese. Šobrīd es jūtos tā, it kā no savas iepriekšējās dzīves ieietu citā. Tagad esmu pilntiesīgs Dieva bērns.

Visvairāk man šobrīd jādomā par to apsolījumu, ko devu draudzes un Dieva priekšā, – ka neatteikšos no ticības līdz mūža galam. Es to apsolīju, bet saprotu, ka cilvēkam nemaz nav viegli šo solījumu turēt. Tā ir lieta, par kuru visu laiku ir jālūdz, jo tas, vai tu palieci ticībā vai ne, ir atkarīgs no Dieva žēlastības. BDA

No labās: Agnese Sekste, Irēna Viļumsone, Marta Nesterova

Jēzus Kristus saka: "ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." (Jn. 15: 5)

Laulības

Sestdien, 10. decembrī, notika Normunda Kārkliņa un Edītes Reimanes (pēc laulībām – Kārkliņas) laulību dievkalpojums. Edīte nāk no Tukuma luterānu draudzes, bet Normunds novembrī kļuva par mūsu draudzes pilntiesīgu locekli. Pēc laulībām abi ir satrauki un laimīgi un stāsta par to, kādu vēlētos turpmāko dzīvi.

Edīte. Tas, ko mūsu laulībās teica mācītājs, man liek par daudz ko aizdomāties – kā to īstenot mūsu dzīvē. Par to, ka šī savienība ir uz mūžu, par to, ka otrs cilvēks ir jāuztver kā Dieva dāvana. Vēlos dzīvot ar prieku un pateicību par to, kas man ir iedots.

Normunds. To, ka mūsu laulība tika slēgta baznīcā, es uzveru kā Dieva svētību visai mūsu turpmākajai kopdzīvei, tas jāatceras arī tad, kad varbūt neies tik viegli justos kā patvērumā. BDA

un labi. Dieva svētība ir kā aizsardzība un arī papildu atbildība.

Edīte. Es centījos saudzēt savu vīru, nepateikt to, ko varbūt reizēm ātrumā gribētos, jo es saprotu, ka tagad viņš ir mana otrā pusīte, un viņš ir jāmūl kā sevi pašu.

Normunds. Arī man būtu līdzīgi jāsavaldās.

Edīte. Mēs abi esam diezgan strauji, mēs neturam savas domas un emocijas sevī, varbūt tas ir slikti, bet vismaz skaidri zinām, ka neperinām neko viens pret otru.

Normunds. Ja domāju par nākotni, tad šobrīd visvairāk no Dieva gribētu izlūgties mūžīgu mīlestību, saticību un laimi mūsu ģimenei.

Edīte. Es lūgtu augļību un mieru. Vēlos, lai ģimene man dotu mieru un lai es tajā justos kā patvērumā. BDA

Edīte un Normunds Kārkliņi

(Turpinājums no 2. lpp.)

Tad tas sanāk pirms kādiem četrdesmit gadiem, 1964. gadā.

Jā, un tad es braucu ar savu ritenīti un domāju – paskat, kaut kas tajā baznīcā tomēr ir –, jo es ievēroju, ka tad, kad tie ļaudis nāca ārā, viņi izskatās vēl laimīgāki nekā tad, kad gāja iekšā. Ko gan tur dod, ka cilvēks pēc tam var tā justies. Viņi taču arī ir slimī, viņiem grūti paitet, tāpat droši vien dzīvē nav nekāda lielā prieka. Tur bija arī tantes ar kruķiem, un es domāju – nu paskat, ko gan viņas tur tādu saņem?

Tā nu, kad kādu laiku biju uzlūkojis baznīcu no ārpuses, man sagribējās to aplukot arī no iekšpuses. Es ar visu velosipēdu iebraucu iekšā baznīcā, turklāt pirms tam es biju to labojis. Vai zināt, ko nozīmē, ka pusaudzis labo savu velosipēdu? – Viņš ir stipri nomūrējies ar eļļu un ar visu ko citu. Tad nu tāds, stipri netūrām rokām, bet ar degošu sirdi es iekūlos iekšā baznīcā uz sestdienas vakara dievkalpojumu, un, man šķiet, es noprasīju ļoti skaidri: "Ko jūs te darāt? Kas te notiks? Kas te būs?" Paldies Dievam, Biķeru baznīcā toreiz bija mācītājs Haralds Kalniņš, kam Dievs bija vēlējis kļūt par manu mācītāju.

Spurainiem pusaudžiem kaut kur iekšā mājo tā dabīgā pretreakcija, tā teikt, es te ienāķu un jūs mani tikpat laipni izsviedīsiet laukā. Es jau uz to biju sagatavojies, bet mani ļoti pārsteidza un iepriecināja mācītāja attieksme. Es jutos zināmā veidā atbrūrots, ka uz manu spurainumu atbildēja ar sirsniņu un mīlestību. Mani pieņēma, runājās ar mani un aicināja palikt. Tā mana sirds pamazām atvērās un es kļuvu par dievkalpojumu apmeklētāju Biķeru baznīcā. Bieži vien uz dievkalpojumiem braucu ar divriteni, bet ziemā mani mācītājs veda ar savu mašīnu. No sākuma tas bija tāds ļoti interesants

piedzīvojums – mani mācītājs ved uz dievkalpojumu! Draudze ir tik laipa un sirsniņa, pat ērģeles spēle, kāds onkulis tur dzied... Tas viss man bija kaut kas pavism jauns. Es jutu lielu pacēlumu. Mēdzu teikt: "Man sestdienās jābrauc uz baznīcu."

Vai dievkalpojumi vienmēr bija sestdienās?

Jā, sestdienās, manuprāt, piecos pēcpusdienā. Droši vien kādu gadu vai ilgāk regulāri braucu uz Biķeru baznīcu. Atceros, ka ziemās mācītāja Kalniņa lielās meitas, kas tagad vada svētdienas skolu, bija pavism mazas, brauca mācītājam līdzi mašīnā un kaut ko skaļās balstiņās plāpāja.

Tā laikam bija Iveta, kura teica: "Kas notiks, ja nāks lācis?" Mašīna bija meža vidū sabojājusies – tas bija mācītāja Kalniņa vecais Moskvičs, un es atceros, ka mācītājs kļuva pat nedaudz dusmīgs un teica: "Tad tu ļoti skaļi runāsi, lācis nobīsies un aizmuks."

Tas bija jauks laiks, bet tad pienāca citi laiki, kad manu mīļo Biķeru baznīcu sāka demolēt. Altārglezna tika sagriezta, daudz kas tika saplēsts, un tad jau baznīca retāk darbojās, tā tika izdemolēta, un to nācās slēgt.

Tātad baznīca tika posūta jau tad, kad vēl tika turēti dievkalpojumi?

Jā. Bija pat tā, ka draudze gāja iekšā, bet tur jau ierāpušies pa logu vietējie jaunieši, kuri, ko nu spējuši, to saplēsuši. Mēs jau sākām justies apdraudēti, bija tumšie vakari, un tu nezini, kas tevi sagaida. Es vēl biju jauns zēns un īsti tās lietas nesapratu, bet atceros, ka mācītāja Kalniņa mamma reiz teica, ka milzīgi nodokļi jāmaksā, bet draudze to nespēj, un tad kādu laiku Biķeru baznīcā dievkalpojumi nenotika. Mani Dievs žēlīgi vadīja tālāk. Kalniņš sāka kalpot Jēzus baznīcā, toreizējā Odesas, tagad – Elijas ielā, un es arī sāku iet Jēzus baznīcā. Tomēr savā ziņā tie gadi, kas pavadīti Biķeru draudzē, ir neaizmirstami – gan ceļš, gan šie pakāpieni.

Kād baznīca bija ciet, es kādas reize es piebraucu ar divriteni pie šī kalna, pakurupiromoreiz biju uzķapis līdz baznīcā. Šajā baznīcā es pa īstam satiku Dievu. Pirms tam vēl kā bērnam man bija nācies būt

citā baznīcā. Man bija izveidojies priekšstats, ka tur onkulis kaut ko tikai runā un runā, bet Biķeru baznīcā es pirmo reizi sapratu, ka baznīcā runā par Dievu un ka Dievs ir. Tā bija Dieva žēlastības sēkla, kas mani tika sēta, kādus nieka četrdesmit gadus atpakaļ. Tas bija sākums, kas vēl turpinās.

Arhibīskaps emeritus Ēriks Mesters mums pastāstīja, ka par iemeslu baznīcas slēšanai bijis tas, ka baznīcā nav vietējās draudzes?

Jā, mums tas var likties grūti saprotams, bet es atceros, kā man savā laikā kulta lietu pilnvarotais Kokars Trops sacīja, ka uz baznīcām nedrīkst braukt no tālienes. Tajā laikā tas likās nepieņemami. Draudzei vajadzēja sastāvēt no vietējā rajona iedzīvotājiem; ja brauc no tālienes – tad kaut kas jau vairs nav tīrs. Es arī pats to piedzīvoju. Pie manis brauca no Ķeguma, un pilnvarotais tad ar aizdomām jautāja, kāpēc vietējie nenāk. Ko es tur esmu saorganizējis? Padomju gados tā jau bija bīstamības pazīme, ja ļaudis brauc no tālienes mācītāja dēļ. Tas jau lika domāt par kādu konspirāciju, tā teikt, kaut kas nelabs pagrīdē notiek.

Vai no apkārtējām mājām neviens uz Biķeru baznīcu nenāca?

Praktiski nē. Visi cilvēki izkāpa vai nu no autobusiem, vai mašīnām. Mācītāja mašīna vienmēr bija pielādēta pilna, un varbūt kāda puse no autobusa pasažieriem tur izkāpa. Baznīca bija nomaļā vietā, kalna galā, un pie tās bija tikai dažas atsevišķas mājiņas. No vietējiem, iespējams, viena kundze bija, bet draudze sabrauca no dažādām malām.

Cik daudz cilvēku pulcējās dievkalpojumos?

Vidēji ap piecpadsmit. Svētkos varbūt kādi divdesmit. Jauniešu nebija, un man tika veltīta nedalīta uzmanība, jo es biju gados jaunākais. Man ļoti patika, ka mani sauga par brāli Uldi. Es tad jutos glāmots un aizkustināts.

Liela nozīme, protams, bija mācītāja personībai. Domāju, ja Dievs nebūtu devis tādu mācītāju un mani sagaidītu ar skarbākiem vārdiem, es ar savu lepnību droši vēlāk laukā no baznīcas. No tā esmu mācījies, cik svarīgs ir pirmās iepspaids, īpaši jau pusaudžiem.

Pastāstiet, kāds tad bija mācītājs Haralds Kalniņš?

Par viņu jau varētu grāmatas sarakstīt. Viņš dzīvoja netālu no manas mājas. Lai nepārtrūktu saikne ar baznīcu, kamēr Biķeru baznīca bija ciet un Kalniņš vēl Jēzus baznīcā nekalpoja, viņš aicināja mani pie sevis ciemos. Tas man bija milzīgs pārdzīvojums – es iešu pie mācītāja! Bija daudzi Ziemsvētku vakari, kurus es pavadīju tieši Kalniņu ģimenē. Tās vienmēr

man bija svētku reizes. Kad Kalniņš sāka kalpot Jēzus baznīcā, mani aicināja iet iesvētes mācībā. Tā nu es vakaros gāju pie savā mācītāja uz iesvētes mācībām.

Mani iesvētīja tad, kad man bija astonpadsmit vai deviņpadsmit gadi. Tas arī bija tāds interesants notikums. Mani vienu pašu iesvētīja Pūpolsvētdienā, laikam 1965. gadā. Mācītājs bija man pieteicis: "Kad saki jāvārdu, tad saki skaļi, lai var dzirdēt." Viņš sacīja, ka citreiz kādas meitenes atbildot tik klusi, ka draudze nevarot dzirdēt, un tad šķiet, ka nekas netiek atbildēts. Es ļoti mīlēju savu mācītāju, tādēļ nodomāju – šai ziņā es tevi iepriecināšu.

Tad pienāca šis neaizmirstamais svētdienas rīts, mana iesvētes diena, baznīca bija stāvgrūdām pilna. Es biju uztraucies, bet reizē arī priečīgs, ka tikšu iesvētīšu. Mācītājs stāvēja altārī un uzrunāja mani: "Atbildi, sacīdams 'jā'." Es droši atbildēju, bet viņš pakāpās vienu soli atpakaļ, un es nesapratu, kāpēc. Es biju tā pārņemts savā jaunieša jūsmā un man likās, ka viņam patika, kā es atbildēju. Otrreiz viņš vaicāja jau klusāk, bet es atbildēju vēl skaļāk. Tad viņš pakāpās vēl soli atpakaļ – tā, ka vairs nebija kur atkāpties, bet mana atbilde kā pērkons nograndēja pa visu baznīcu. Vēlāk Kalniņš teica, ka viss jau bijis labi, bet draudze viņam esot prasījusi, kādēļ es uz viņu esot bijis tik dusmīgs.

Vēlāk, kad es jau biju kļuvis par mācītāju, mācītājs Kalniņš vissmaz reizi gadā brauca pie manis uz dievkalpojumiem Marka baznīcā, kas tagad ir metodistu baznīca, bet toreiz tā bija luterāju baznīca.

Atceros vienu no pēdējām sarunām ar mācītāju Kalniņu. Tad jau raidīja Kristīgais radio, un Kalniņš teica tā: "Zini, es tagad esmu iestājies tavā draudzē. Nu esmu radio draudzes loceklis un klausos tevi, savu bērnu, pa radio."

Pēc mācītāja aiziešanas mūžībā Kristīgais radio lūdza man sagatavot piemiņas raidījumu, kurš arī izskanēja. Savā ziņā uzskatu, ka es turpinu nest to stafeti, ko mācītājs Kalniņš man nodevis.

Tajā dienā, kad tiku iesvētīts, viņš man uzdāvināja Dziesmu grāmatu, un tur bija rakstīti apstuļa Pāvila vārdi no 2. vēstules Timotejam: "Turi prātā Jēzu Kristu." Tagad arī es šo vārdu nododu tālāk jaunajiem iesvētāmajiem. Mācītājs Kalniņš bieži ļaudīm mēdzda vaicāt: "Kā ir ar tavu ticību?" Jo viss cits ir pakārtots, bet ticība uz Jēzu Kristu ir galvenais. To es no viņa esmu mācījies. ■■■

SVĒTIE

Bībele sauc par svētajiem visus ticīgos, taču luterāni atzīst arī seno baznīcas tradīciju ar vārdu *svētais godināt baznīcas* izciļos dēlus un meitas – apstuļus, baznīcas tēvus, mocekļus u.c.

Saskaņā ar luterisko mācību ir pielaujama svēto godināšana, taču nav pielaujama svēto piesaukšana (svētajiem veltītas lūgšanas, cerot uz viņu palīdzību un aizbildniecību). Bibliska svēto godināšana – un tā saskan ar luterisko mācību – ir šāda: 1) pateicība Dievam par dāvanām, ko Viņš dāvājis caur saviem kalpiem, 2) ticības stiprināšana ar svēto piemēru, 3) sekošana svēto dzīves piemēram.

Lūgšanu raidīšana mirušajiem svētajiem nav Svētajos Rakstos pamatota un paredz dievišķu spēju piedēvēšanu svētajiem (lai tie dzīrdētu mūsu lūgšanas, tiem būtu jābūt visuresošiem, turklāt tiem būtu jāsaprot visas dažādās valodas, kurās skan lūgšanas; turklāt svētie tiek aplami uzskatīti pat par pestīšanas vidutājiem utt.).

Luteriskā mācība uzskata, ka šādu spēju piedēvēšana svētajiem ir elkkalpošana, kas mazina Kristus godu, jo Viņš ir mūsu vienīgais starpnieks starp Dievu un cilvēkiem un vienīgi Viņa vārdā mums ir pieejama pie Dieva lūgšanā (Jn. 14:13–14; 15:7; Ebr. 4:14–16).

Turklāt arī Bībeles mācība par cilvēka pēcnāves stāvokli nepieļauj šādu mirušo ticīgo aktīvu līdzdalību zemes lietās (Atkl. 14:13).

Luters Šmalkaldes artikulu sadaļā "Par svēto piesaukšanu" raksta: "Arī svēto piesaukšana ir viena no aplamajām antikristīgajām izdarībām, tā ir pret pirmo galveno artikulu [attaisnošanu ticībā] un grauj Kristus atziņu. Tā arī nav ne pavēlēta, ne ieteikta, un tai nav arī ne parauga, ne apliecinājuma Rakstos; un mums taču ir tūkstoši labāk vērsties pie Kristus, pat ja arī šīs izdarības būtu kāda dārga lieta, kas nepavisam tā nav.

Eņģeli Debesīs gan lūdz par mums (kā to dara arī pats Kristus), tāpat arī svētie virs zemes un varbūt arī Debesīs. Bet no tā nav jāsecina, ka mums vajadzētu enģēlus un svētos piesaukt, pielūgt, viņiem par godu

gavēt, svinēt, noturēt mises, upurēt, dibināt baznīcas, altārus un dievkalpojumus un vēl kaut kādā veidā kalpot, ka mums vajadzētu viņus uzskatīt par palīgiem grūtos brīžos, piedēvējot viņiem dažādu veida palīdzības sniegšanu, katram kādu ipašu, kā to māca un dara pāvesta piekritēji. Tā ir elkdievība, un tāds gods pienākas vienīgi Dievam. Tu jau vari kā kristietis un svētais virs zemes aizlūgt par mani, ne vienā vajadzībā vien, bet visās. Bet tādēļ man tevi nav jāpielūdz un jāpiesauc, tev par godu jāsvin, jāgāvē, jāpurē, jānotur mises un jābalsta uz tevi sava ticība, lai tiktu glābts."

Nebibliskais svēto kults ir radījis un sekmējis baznīcā arī citas maldu mācības: svētbilžu un statuju godināšanu, indulgences jeb grēku atlaižu rakstus, relikviju godināšanu u.c..

TICĪBA**(ATTAINOJOŠĀ TICĪBA)**

Attainojošā ticība nav vienkārši vēsturiska zināšana par evaņģēlija notikumiem vai prāta piekrīšana kādiem mācības jautājumiem. Tā nav arī kāds Dievam ipaši tīkams cilvēka darbs vai tikums, kura dēļ Dievs dāvā žēlastību un piedod grēkus. Attainojošā ticība ir stipra sirds paļaušanās uz Dieva piedodošo žēlastību Kristū. Tādējādi attainojošā ticība ir līdzeklis, ar ko cilvēks, Svētajam Garam darbojoties, satver un attiecina uz sevi Dieva žēlastības apsolījumus Kristū. Šādu ticību Dievs pierēķina par taisnību (Jn. 3:36; 6:40, 47; Ap.d. 26:18; Rom. 1:16, 17; 3:22–28; 4:5; Ef. 2:8–10; Gal. 2:16; Ebr. 4:2). Attainojošā ticību rada un stiprina Evaņģēlijs, kas pie cilvēka nonāk caur žēlastības līdzekļiem – Vārdu un sakramentiem. Šāda ticība ir visu labo darbu avots un nes augļus Dievam. Bez